

Tresc per Bulgària. Agost 2022

El segon dels 7 llacs de Rila, el llac "peix" (Ribnoto ezero), vora el refugi (xalet Sedemte ezera). Foto: Manu Llabrés.

Un cop més, un grup de bons amics units per la muntanya, hem aprofitat les vacances per caminar més enllà de les nostres fronteres, gaudir de paisatges diferents i conèixer nova gent. Aquest cop, l'objectiu ha estat Bulgària.

Com l'any passat, i per documentar el viatge, els diferents participants hem fet la crònica de cada un dels dies, que després hem reunit i compartit amb tot el grup. A més, com en anteriors aventures comptem amb l'ecònom en cap, en Joan Anton Pera, i aquest any l'Elisenda Coderch ha exercit de notària fent el sorteig dels dies i recollint després els escrits per mantenir l'anonimat. La resta de viatgers i escriptors han estat, per ordre cronològic dels escrits: Salvador Pont, Roser Sánchez, Marta Gabàs, Mireia Forner, Manu Llabrés, Teresa Reverter, Xavier Bardají, Xavier Amadó i Anna Farré.

La ruta ha estat organitzada des d'una agència catalana (Tuareg) i ens va acompanyar una guia local, Denitza Petrova, que a més a més de portar les caminades les amenitzava amb històries, dinamitzava el grup, ens feia d'interpret i s'encarregava de la intendència. El bon rotllo del grup ha estat clau en l'èxit del viatge. Com diu el nostre cronista del primer dia: "un equip competitiu i de garantia, un onze d'autèntic luxe, amb un crac per a cadascuna de les posicions al terreny de joc".

El viatge ens ha permès conèixer una part de Bulgària. La capital, Sofia, és una ciutat de contrastos. Actualment forma part de la Unió Europea i amb ella està fent un esforç de modernització. Però sobre tot té una

història trenada d'influències diverses que trobem en la barreja arquitectònica i cultural de la ciutat: les restes de l'època romana s'alternen amb icones de l'imperi otomà, de la cultura jueva o del passat recent sota el govern comunista. Tot plegat i la seva llengua, escrita amb l'alfabet ciríl·lic, van afegint atractius a un país que sumen al que era el nostre principal objectiu: les seves muntanyes.

El nostre viatge, explicat en aquesta crònica, va consistir en la visita de Sofia durant tres dies (dos al principi i mig dia al final), i sis dies de tresc per les muntanyes de Rila i Pirin.

Preparant la clàssica foto del salt conjunt. Foto: Teresa Reverter.

Els dos cims culminants de les serralades de Rila i Pirin. Respectivament, el Musalà (2.925 m) i el Vihren (2.914 m).

PRIMERA PART: EL VIATGE I LA CIUTAT

Primer dia, dimecres 3 d'agost Barcelona-Sofia

Finalment, i després d'activar la palanca econòmica que ens permetria fer els últims fitxatges, hem pogut confeccionar un equip competitiu i de garantia, un onze d'autèntic luxe. Tenim un crac per a cadascuna de les posicions al terreny de joc. A la porteria, Joan Anton, sap mantenir la calma en tot moment. Laterals, Marta i Elisenda, petites però àgils i ràpides recorren la banda. Centrals, Teresa i Salvador, ella amb una gran visió de joc per treure la pilota ben jugada des del darrere, ell, tancant la defensa com ningú. Al mig del camp, els dos Xavis i la Roser, ells incansables i alertes en tot moment a les exigències del joc, ella, treballant sempre per l'equip i repartint joc a dreta i esquerra, una garantia per fer arribar la pilota en bones condicions als davanters. El trident, espectacular, Manu, Mireia i Anna, tots tres hàbils, murris i amb gran capacitat per escapolar-se dels seus defensors.

Amb aquest bons auguris iniciem la pretemporada que, aquest any, ens portarà a terres búlgares.

Ben d'hora, ben d'hora, per no perdre els bons costums apresos del gran Pep, ens trobem tots els expedicionaris a la Terminal 2 del Prat, el dia tres d'agost a quarts de set, per iniciar el nostre viatge en vol directe fins a Sofia.

A l'arribada a l'aeroport de Sofia ens estava esperant la nostra trainer, la Denitza Petrova, que després d'acceptar el repte de fer de nosaltres un gran equip, haurà de començar per posar les bases per afrontar una llarga temporada tot enfortint la nostra forma física.

De moment, avui i demà, el pla contempla un període d'adaptació i aclimatació, per començar de ple la pretemporada demà passat, a les muntanyes del Rila i de Pirin.

Ja amb tot l'equipatge, i després de passar el perceptiu control de passaports, ens dirigim directament a l'autocar que, conduït pel Niki, ens servirà per realitzar tots els desplaçaments necessaris. La sortida de l'aeroport és ràpida i, per sorpresa de tots nosaltres, no ens trobem cap grup d'afezionats demanant-nos les típiques selfies i autògrafs.

Al cap de mitja hora ja arribem al primer hotel de concentració, l'Hotel Budapest; al cap d'una estona, ens dirigim al The Bridge Bar, un restaurant proper on poder fer un dinar lleuger tot i no estar encara sotmesos a les exigències dietètiques pròpies de l'esportista d'elit.

La resta del dia la dediquem a voltar alegrement per la ciutat. Ens passegem pel mercat de les dones i, després de rebre un suggeriment per part d'un botiguer d'un comerç especialista en vins, ens dirigim al restaurant Cava per fer un soparet abans de tornar a l'hotel i d'anar a dormir.

Per cert, important, tot aixoplugant-nos d'un xàfec inoportú, vam descobrir el "Club Fetich". No descartem tornar-hi, aquell dia i a aquella hora el vam trobar tancat.

Segon dia, dijous 4 d'agost Sofia

Ja hem dormit a Sofia. Hi ha ganes de sortir a conèixer la ciutat.

La Denitza ha parlat amb una guia amiga seva, la Irina, i ella ens farà el tour per la ciutat. És una noia que coneix molt bé Sofia i parla el castellà amb molta fluïdesa.

A les 9:30, un cop esmorzats, ens dirigim al punt on hem quedat amb la Irina. Fa calor, però més o menys suportable. Mentre passegem per la ciutat visitem un munt de llocs.....

- Font d'aigües calentes del Museu d'Història de Sofia
- El complex antic de Serdika. Serdika és el nom com es coneixia l'antiga ciutat de Sofia. Les ruïnes les podem veure al lloc original, i actualment comparteixen espai amb una estació de metro. Estan totalment desprotegides i, miraculosament, es troben en perfecte estat.
- Edifici de la Presidència i visita a l'interior de l'església de Saint George. Es tracta d'una església ortodoxa situada a la rotonda que porta el mateix nom. Mentre fem la visita estan orant des del púlpit.

-Església Esveta Nedelya. Ens trobem que estan a punt de celebrar un enterrament i arriba molta gent amb flors.

Església Esveta Nedelya. Foto: Xavier Bardají.

-Passem pel Teatre Nacional de Sofia i per l'església Russa

-A la Basílica de Santa Sofia assistim, inesperadament, al bateig d'un nen d'aproximadament 7 o 8 anys. Veiem una part de la cerimònia que, a nosaltres, ens resulta curiosa i té pinta de ser molt llarga.

-Entrem a la Catedral Alexander Nevski. És bastant impressionant! Ens demanen que no cridem tant, pot ser que, sense adonar-nos, haguem fet massa fressa.

- També des de fora veiem l'Assemblea Nacional i la Universitat de Sofia.

Aquí acaba la ruta a peu amb l'Irina. Decidim agafar taxis i traslladar-nos al barri de Boyana als peus del Vitosha, per visitar l'església de Boyana.

La Denitza ens aconsella un restaurant tradicional que es troba a 10 minuts de l'església on tenim reservada la visita. El dinar, molt bo i típic. Provem la sopa de iogurt amb sal i altres delícies locals.

Un dels graffits de la capital. Foto: Manu Llabrés.

Mentre esperem l'hora d'entrada, fem quatre fotos gracioses ja que els nostres nois es van dedicar a fer postures. A dins hi trobem uns frescos espectaculars dels segles XI i XII.

Per tornar a l'hotel ens fa il·lusió agafar els transports públics, així doncs ho fem, amb bus i metro.

Anem bé de temps i decidim fer una petita migdiada de 45 minuts. Aquesta estona l'aprofitem el Joan Anton i l'Eli-senda per preparar-nos el que acabaria sent una tarda-nit inoblidable. La idea és anar a veure uns graffitis molt lluïts. Per arribar-hi, agafem el tramvia, ja que es l'únic transport que ens falta per provar. Per alguna estranya raó la pujada al tram se'ns resisteix una mica, però finalment ho aconseguim. Així doncs, un darrera l'altre, amb el nostre tiquet a la mà, anem passant a fer els forats al paperet.

Entre tots decidim fer un estoneta més de tram i baixar una parada més tard de la que caldria, i aleshores començar a caminar cap a la recerca dels graffitis. Val a dir que ha costat una mica localitzar-los, i al principi l'únic que trobem són botigues de tubs d'escapament i altres coses "randoms". Finalment, però, arribem al lloc desitjat i fem unes fotografies bastant maques.

A tot això, s'acosta l'hora de sopar. On anem? Doncs molt fàcil, amb l'ajut de les aplicacions de mòbil, arribem a un Bristol subterrani, però que fa les delícies de tots, especialment del Xavi A. i del Manu, que es cruspeixen una American Burger bastant potent. Tot plegat ho "reguem" amb les nostres cerveses, el nostre vinet, i, ale!, a caminar cap a l'hotel.

La tornada és un passeig llarg però agradable. Passem per l'Opera i, això sí, quan arribem a l'hotel hi ha bufes per agafar ràpid l'ascensor, no fos que la Roser ens torni a enganxar amb l'excusa del Pittosporum.

SEGONA PART: LES MUNTANYES DE BULGÀRIA

Més de la tercera part de la superfície de Bulgària (d'uns 111000 m²), està coberta de muntanyes. Els Balcans, al nord, s'estenen horitzontalment al llarg de tot el país i donen el nom a la península balcànica. Són coneguts pel seu clima extrem tot i que no tenen les muntanyes més altes. Al sud-est i centre del país és on trobem les serralades més abruptes: els Rodopes i, especialment les muntanyes de Pirin i les muntanyes de Rila, on hi ha les principals alçades. Aquestes serralades, de contorns afilats i vessants recoberts de pins, descarreguen aigua de desglaç durant tot l'estiu i diversos centenars de llacs d'origen glacial es combinen per formar uns paisatges búlgars més bonics.

Les nostres rutes es van concentrar en aquestes dues serralades: Rila i Pirin. La proximitat d'aquestes muntanyes a la capital, Sofia, i la facilitat d'accedir-hi per carretera les ha convertit en un bon objectiu per muntanyencs tant del propi país com d'alguns turistes (de moment, encara molt pocs).

La serralada de Rila.

Rila, amb els seus alts cims i els seus llacs d'origen glacial, ens ofereix uns paisatges espectaculars. Hi trobem el Musalà (2925 m) que és el cim més alt, no només de Bulgària, sinó de tota la península balcànica. Hi ha el Parc Nacional de Rila, el més gran de Bulgària, i també s'hi troba en una de les seves valls, el monestir de Rila, important centre turístic i de culte on va viure com eremita Sant Joan de Rila (Ivan Rilski).

Aquestes muntanyes tenen una gran atractiu doncs, no només per la seva bellesa, sinó també per les llegendes que les envolten, que són molt significatives per la història i idiosincràsia del país.

El nom de Rila podria ser d'origen traci (Rila= ben regada), mentre que el nom de Musalà seria d'origen àrab (prop d'Alà). La primera ascensió al Musalà, s'atribueix a Filip de Macedònia, al segle IV a.C., amb una expedició que va durar set dies.

El Musalà té com a particularitat que és una elevació aïllada d'altres cims, (el trobem en el setè lloc dels de cims més isolats d'Europa), per tant gaudeix d'una panoràmica privilegiada.

Rila és també un lloc crucial per la secta de la Gran Germanor Blanca, una secta pacífica que es va establir a Bulgària a principis del segle XX per Petar Dunov. Cada mes d'agost celebren l'Any Nou en la regió dels llacs de Rila, que ells consideren sagrada. Així és la crònica:

Tercer dia, divendres 5 d'agost Ascensió al Musalà (2.925 m) 16,6 km. Desnivell: +/- 600 m

Avui és dimarts 5 d'agost i és el tercer dia des que vàrem sortir de Barcelona. Farem el primer tresc del viatge i pujarem al sostre de Bulgària, al pic més alt, el Musalà, que té 2.925m.

Tots tenim moltes ganes d'anar a la muntanya i de començar a caminar i la gresca comença a funcionar. La nit anterior s'anuncia l'hora de sortir i evidentment hem de matinar, però no tant hahaha...hi havia algú que volia espantar!!!!

Uniformats amb samarreta verda sortim de Sofia havent esmorzat força bé i després d'una hora i mitja arribem a les muntanyes de Rila, on agafem un telefèric que ens puja fins als 2.350 m des d'on comencem a caminar. Fets uns 5 km, amb una hora aproximada per un camí planer, arribem al primer refugi, on reposem, agafem aigua i comencem l'ascensió. El paisatge és molt bonic i anem passant un llac darrera d'un altre, els anomenats Musalenski (ens diuen que tots tenen el mateix nom). A l'arribar al segon refugi ja hem passat tots els llacs i comença l'ascensió més forta i pedregosa. Hi ha molta gent, deu ser una gran fita pujar-hi! Pel camí fem algunes coneixences que després donaran el seu fruit.

A l'arribar al pic la gentada és increïble, cal fer cua per fer-se la foto a la fita!!! Ho aconseguim i ens la fem, com no, amb l'estelada. Instal·lats en un prat del cim fem el primer pícnic que la nostra estimada guia Denitza ens ha fet preparar: un "burrito" ple de llegums i arròs amb curri i altres espècies. Ho trobem boníssim!!! Des d'allí, tot menjant, gaudim d'unes vistes increïbles.

Un dels molts llacs que passarem (Musalenski). Al fons el nostre objectiu, el Musalà. Foto: Manu Llabrés.

Un cop assolit el cim toca baixar. Foto: Teresa Reverter

La tornada consisteix en desfer el camí, però a l'arribar a baix amb el telefèric tenim la sorpresa del viatge, que durarà dies: el Viktor, un adolescent acompanyat dels seus pares, amiat fet durant el camí, ens espera a baix. Bé, de fet espera al Xavier B que ha sigut el seu benefactor pujant. El trobem amb un pot de mel fet a casa i el motiu es resumeix amb la senzilla frase de: BECAUSE I LIKE YOU...que es convertirà en l'expressió més estimada per tots, i l'anirem repetint per qualsevol raó.

Hem arrencat a caminar a les 10.30 i hem arribat el telecabinna per baixar a les 17.10, total 6.40 hores incloent el pícnic.

Ens porten a un hotel de 4 estrelles aïllat, entre mig de pins, en el que estarem 2 nits. L'olor de les coníferes de muntanya és boníssim, els pulmons estan molt contents!!!

Ens trobem a la piscina i el bany ens relaxa. Després, el sopar amb el bufet lliure ens acaba de refer. Abans de sopar li comentem a la Denitza que ens agradaria fruita pel pícnic i ens en duu, sí, però uns préssecs durs com una pedra, que ja veurem si es poden menjar (ja es comentarà al dia següent).

La videoconferència amb l'Anna Campreciós ens emociona: quina llàstima que no hagin pogut venir!

El jazz és un altre tema flotant a l'ambient. Hi ha un festival de jazz, amb actuacions gratuïtes. S'ha de caminar 20 minuts d'anada i 20 minuts de tornada, fins a l'hotel Rila, però estem cansats i ens fa mandra. Com el festival dura uns dies, decidim anar-hi en una altra ocasió i ens en anem a dormir. Bona nit.

Quart dia, dissabte 6 d'agost **Cim de Malyovitsa (2729 m)** **14 km. Desnivell +/- 1040 m.**

Segur que tots pensàvem que seria un dia d'excursió com els altres, amb les nostres converses, riures, rucades i demás. Sí, va ser això, si bé, van haver-hi més coses.

Un súper bon esmorzar d'hotel, en poca estona tots a punt per començar l'expedició pel segon dia de muntanya. Marxem únicament amb les nostres motxilles de l'hotel Lion (Borovets), doncs aquesta propera nit també dormirem aquí.

El nostre programa de viatge ens proposa un altre cop reptes en distància i desnivell. Avui gaudirem d'una vall d'origen glacial coronada per un pic que és una piràmide de granit, el Malyovitsa, encara que des de baix impressiona força, ens recorda al Pedraforca de casa nostra. Per fer el cim, la part de dalt és sense grimpada, cosa que és d'agrair.

Sempre muntanya amunt i endavant, observant tot el que ens envolta: les plantes, el bosc, el paisatge, i com no, les pedres. Aquest dia trobem pericó, el Prozac natural: tots riem!! a vegades en faria força falta (haha).

Bosc d'avets, camí serpentejant, després entrem en la zona de fora bosc on ens esperen dues terrasses precioses i amples i dos trams de pujada forta i llarga plens de pedres que ens distreuen molt!!!!. Anar fent, xino-xano.

El Malyovitsa al fons. Foto: Manu Llabrés

Carena rocosa vers el cim. Foto: Teresa Reverter.

A la primera terrassa em sorprèn un monument que és una pedra ovalada en forma de creu (invertint el positiu a negatiu), una mica després, unes plaques en una gran roca en memòria dels muntanyencs vençuts per la muntanya. Ens fa reflexionar.

És dissabte i hi ha força gent a la muntanya. Els búlgars, pel que estem observant, són força muntanyencs: famílies amb nens, gent en general bastant més jove que nosaltres. Aquestes muntanyes de Rila van ser declarades Parc Nacional al 1993.

Anem fent, després de quasi 3 hores, olorant quasi el cim, tenim la sort de dibuixar una carena ampla, generosa, bonica i amable. Finalment tots fem cim, estem contents: ja en portem dos a la butxaca. Fotos i estelada (l'Albert ha obert una finestreta i ens l'ha passat des de bambolines)

Les vistes des de dalt del pic Malyovitsa són boniques i el temps ens acompanya. El paisatge ens recorda una mica el nostre estimat Pirineu.

Quan comencem a baixar, la Denitza ens ensenya en les profunditats d'una vall secundària el Monestir ortodox de Rila, que visitarem en un parell de dies.

A la primera terrassa baixant del cim, la Denitza ens sorprèn amb un magnífic pícnic amb estovalles i plats: crec que agafarem idees per les nostres properes excursions. Al matí ens va repartir el menjar per compartir i realment crec que ha quedat un collage magnífic:

- Pa
- Salsa de pebrot i tomàquet – LUTNITSA
- Tomàquets “cherries” - cirerols
- Formatges
- Embotits
- Cogombre: el rei de la festa
- Préssecs
- Xocolata (un luxe....)

La baixada és fa llarga i feixuga, al matí quan caminem som una mica més cabretes, però a la tornada les pedres cada vegada es fan més grosses!!!

Quan acabem la caminada ens regalem una birra o clara a gust de consumidor, en un xiringuito on ens han guardat el minibus.

La Denitza és un encant i el xofer, el Niki, també: discret i treballador, sempre puntual i amb un gran somriure a la cara.

En el minibus comença i flueix una bogeria de diàlegs, històries, ocurrencies varies entre teatre, comèdia de l'absurd i què sé jo quantes coses més....., la cosa s'anima i va in crescendo incloent amics de muntanya de la SEAS (Albert Cortès) que (suposadament) ens ajuda en la posada en escena del nostre viatge. Aquest batibull ens acompanyarà durant tot el viatge, i encara ara ens dura.

Crec que l'Albert ha hagut d'anar a l'otorrino aquest estiu del que li han xiulat les orelles.!!!!

Cinquè dia, diumenge 7 d'agost

Els set llacs de Rila

18 km. Desnivell. +1000m/ -1100m

Res és el que sembla. La vida és un somni i els somnis, somnis són. Això ho deia en Calderón, però també els filòsofs es demanen si realment hi som on pensem que estem i si realment estem amb qui veiem al nostre costat. Totes aquestes qüestions són ara més pertinents que mai. Només hem de pensar en els metavers, la "realitat" virtual. De debò hem de creure als nostres ulls?

Tot això em venia al cap per revelacions del dia anterior i em va semblar que vaig veure indicis de que alguna cosa de veritat (o de mentida) podia haver en tot allò que passava (o que em va semblar que succeïa). Una gran il·lusió!

La notícia del dia: han guanyat els blaus a la festa major de Sant Just. Tan lluny i tan a prop!

Obrim el torn d'esmorzars de l'autoservei de l'hotel Lion. Tot està escrupolosament ben col·locat: les tires de bacon perfectament arrencades, les illes de tomàquet amb formatge simètricament disposades, la fruita tallada i ordenada: un atrezzo impecable!

Una horeta de viatge per arribar al parc de Rila. En baixar del microbús distribuïm el menjar del pícnic i debatem si agafar el telecadira que ens pot estalviar 400 m de desnivell, però que ens durà pel camí més freqüentat. Decidim superar el desnivell tot pujant a peu pel bosc i trobar menys gent. Així també fem contenta a

la nostra guia, que va participar a les protestes per la construcció d'aquest telecadira que facilita molt l'accés a la zona del set llacs i afavoreix la massificació de la muntanya.

L'elecció va resultar encertada ja que no ens vàrem trobar amb gairebé ningú pel camí de pujada, però talment com si algú ens hagués preparat el camí, vàrem collir uns ceps magnífics, gerds i nabius en una avetosa de sotabosc luxuriós i arbres imponents.

A mida que pugem, passem al bosc de pins, que s'acaba transformant en garriga de pins petits i atapeïts, característica d'aquestes contrades. El dia està lletjot. Gris plom.

La Denitza ens mostra com absorbir àcid fòrmic dels formiguers per tal de destapar les vies respiratòries quan les tinguem obstruïdes a l'hivern. Sembla que plou una mica... traïem els impermeables, amaguem les càmeres de fotos.

Arribem al primer llac dels 7 de la ruta, el "baix" li diuen (Dolnoto ezero), en una demostració d'originalitat i esforç mental. Gris metàl·lic, fidel reflex del sostre. Aquí el pendent es fa més dret fins arribar al segon llac, vora el refugi (xalet Sedemte ezera). Un refugi que reclama reformes urgents. Aquest és el llac "peix" (Ribnoto ezero), el menys profund de tots set. Hi hem arribat en dues hores i mitja.

Els voltants del refugi està ple de tendes i molta gent arreu. S'ha acabat la tranquil·litat. Sort que no fa bo, ja que podria ser pitjor.

Llac dels Bessons. Foto Xavier Bardají.

En reprendre la marxa després de recuperar forces arribem a una font i punt esotèric vinculats amb la Germanor Blanca, un moviment religiós fundat a Bulgària a començaments del segle passat i que pretén un major contacte amb la natura, entre altres idees i representa una branca esotèrica del cristianisme. Tot i això, diuen que no és incompatible amb altres religions.

Bevem aigua de la font, esperant que no se'ns encomani aquest punt de folia. Així i tot, alguns s'aventuren a connectar amb l'interior i la terra situant-se al punt de meditació marcat al terra.

En el tercer llac, el "trèvol" (Trilistnika ezero) arrenquem a cantar una cançó del país i sobtadament ens sentim transportats a casa, ja que una família de Girona entra en escena i se'ns adreça.

El temps està boig: s'alternen estones de pluja i de no pluja. Sembla que algú ens vulgui fes tornar ximpls. Bé, aviat arribem al quart llac o "bessons" (Bliznaka ezero), que possiblement sigui els més bonic de tots set.

Una mica més de pujada i ben aviat estem al cinquè o "ronyó" (Babreka ezero). Aquí sembla que sí que toca ploure i la Denitza ens informa que no tenim gana (o sigui, que no toca menjar ara) i intentem arribar a veure els dos llacs que ens falten. Ja veurem quan dinarem.

El pendent és prou fort i la pluja decidida. Les pedres rellisquen. Tots els turistes baixen, només nosaltres pugem. En uns deu minuts arribem al sisè llac o el que podria ser-ho, ja que hem de fer un acte de fe per creure que darrera de la boira hi ha una extensió d'aigua, l'"ull" (Okoto ezero). Pel que fa al setè llac, acordem que ja està bé on està i la "llàgrima" ja la veurem un altre dia.

Ara ja som els únics que desfem camí fins al ronyó i des d'allà enfilem cap a l'altiplà que el segueix. Deixem a la dreta el camí de retorn al refugi al capdamunt del telecadira (evitem la gentada corresponent) i seguim una traça perdedora envoltats de la màgia de la boira: caminem en silenci per un gran escenari de somnis. La boira, el fred, el cansament i la gana ens confonen els sentits: podríem estar al pla de la Calma o en altres indrets encisadors coneguts, qui sap? Sols, sense referències externes. La pluja ens fa apressar i no ens permet aclarir els pensaments.

Una hora i mitja després de deixar el "ronyó" arribem al refugi Skakavitsa. Prou gran, però atrotinat com tots els que hem vist fins ara. Muntem el pícnic com podem sota un cobert, que poc protegeix de la pluja que continua caient. Els lavabos poden una hora lluny.

Amb bon humor i refets després del dinar reprenem camí. Sembla que deixa de ploure i el sol treu el nas tímidament. Una nova avetosa ens espera, amb més ceps i rossinyols.

Finalment arribem a la sortida del parc, diferent d'on vàrem començar, on el nostre xofer, en Niki, ens espera amb el seu ample somriure.

En mitja horeta arribem al nostre petit hotel familiar, Emaly Green a Separeva Banya. Localitat coneguda

per la seves surgències termals, com el nom ja deixa clar. El nostre hotel disposa de circuit termal, que ens recupera del cansament i del fred passats: jacuzzi, piscina de bombolles, dutxes vàries, ben bé com un petit Caldea.

Ens hem posat d'acord amb els propietaris de l'hotel i l'Anna i en Manu entren a la cuina per preparar ells mateixos un carpaccio amb els nostres ceps i la cuinera ens prepara una truita amb els nostres rossinyols. Amb el llenguatge de signes s'arriba arreu.

Resulta que tenim per sopar també un risotto de ceps, així que el sopar resulta ser una degustació de bolets en tota regla, com si fóssim al celler de Can Roca.

Mentre la pluja queia abundant en acabar aquest dia, em va venir al cap que l'Albert, de jove, havia signat algunes obres com Xavi Màscara i així quedat dit. Sembla que a l'Albert li agradava fer creure a la gent coses que no eren, però amagat darrera d'aquest pseudònim que potser encara utilitzi a voltes.

Així queda escrit per si algú vol donar una volta a les reflexions del començament del dia, ara que ja esteu assabentats d'allò que sembla que esdevingué.

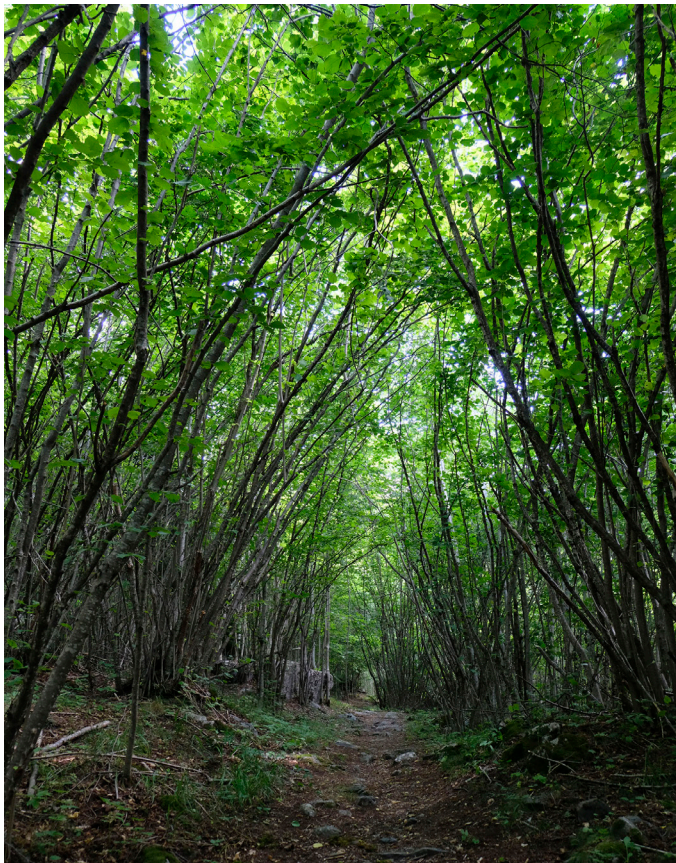
Sisè dia, dilluns 8 d'agost Monestir de Rila - Bansko

Som al meridià del viatge i avui és el dia de descans. Ens estem portant bé, ens el mereixem.

Després d'un bon esmorzar (no cal dir que com cada dia, sense que hi falti el pot de mel), emprenem el viatge amb la furgoneta. Ens han convocat a les 9 h i en una hora i mitja ens endinsem al parc natural de les muntanyes de Rila, on trobarem el Monestir de Sant Joan de Rila. Passem de llarg el monestir i el Nico ens deixa al peu d'un camí que, entre arbres, ens portarà fins a la cova i l'ermita de Sant Joan. Uns 200 metres de desnivell i unes dues hores de caminar, moolt tranquil·lament. El què dèiem, relaxats.

L'excursió d'avui serà ombrívola. Comencem per una frondosa fageda. Un panell explicatiu ens mostra amb tronquets els diferents tipus d'arbres i arbustos que hi podem trobar: til·lers, bedolls, saücs, pins, avellaners, aurons, faigs, verns... (o això és el que he deduït de la traducció dels caràcters ciríl·lics del panell).

Al cap de mitja hora de pujada suau, però contínua, arribem a l'ermita. Pugem una mica més i hi trobem la pedra on l'ermità anava a fer les seves oracions. Incrustada a la pedra hi ha una icona amb la seva cara i, a terra, nombroses monedes que els devots han deixat. Una font ens regala la fresca i beneïda aigua del sant. Al costat, un munt de paperets on els visitants li escriuen els seus desitjos. Tornem a baixar el petit desnivell i entrem a la cova on sant Joan va viure des dels vint-i-cinc anys aproximadament, fins als setanta, quan es va morir, l'any 946. És un petit forat d'uns 10 metres quadrats amb un altar ple d'estampes, i una altra sortida al cap damunt, per on no hem passat. Hem de fer la visita en dos grups perquè no hi cabem tots junts. A tocar de la cova hi ha l'er-

Comencem per una frondosa fageda. Foto: Teresa Reverter.

mita, adossada a la pedra. Ens sorprenen les parets plenes de frescos, actualment en restauració. També estan restaurant l'edifici. Per una escala que deu n'hidr, uns operaris puguen el material per arreglar la teulada. Vigilem, atents que no caiguin. Cal dir, però, que van encordats.

I ja hem fet tota la pujada per avui. Comencem doncs la baixada, primer per un preciós bosc de verns i després creuant camps on trobem nombroses pruneres plenes de fruits, al seu punt. Encara no hem cremat l'esmorzar, però la temptació de menjar-ne directe de l'arbre pot més. Pel camí passem pel que va ser una escola, datada el 1843. La Denitza ens explica que des del segle XIV fins al XIX Bulgària va estar dominada per l'imperi Otomà, i en aquella època pràcticament els únics que impartien l'ensenyament eren els monjos. Els infants havien de recórrer quilòmetres per anar a una escola com aquesta, immersa enmig del bosc.

Monestir de Rila. Foto: Teresa Reverter.

Arribem al monestir i la guia ens deixa una hora perquè fem la visita lliurement. Ens diu, però, que abans d'entrar ens hem de posar els camals dels pantalons perquè a l'església no es pot entrar amb pantalons curts, sobretot les senyores.

Una mica d'història. El monestir va anar creixent a poc a poc des de la seva fundació, en vida del sant. Excepte l'església i la torre de pedra, ubicats al centre del pati, la resta era de fusta i va ser víctima de diversos incendis que el van destruir tot. A mitjans del segle XIX es va reconstruir. Consta d'un gran pati, envoltat d'unes grans claustrades, amb decoracions al fresc, igual que el claustre de l'església i el seu interior. Dins l'església, a part d'haver de portar les cames tapades, no es pot fer fotografies. Nombrosos creients ortodoxes encenen espelmes i un "pope" va fent neteja de les que ja estan gairebé consumides. El monestir guarda les relíquies de sant Joan de Rila i va ser declarat patrimoni de la humanitat per la Unesco el 1983.

Al cap d'una hora de visita, doncs, a 2/4 de dues, el Niki ja ens espera per portar-nos al restaurant on la Denitza ens ha encarregat el dinar: sopa de verdures i truita de riu, típica d'aquestes contrades. De postres, creps de melmelada de nabius. Tot deliciós, com sempre.

Tornem a la furgoneta amb la panxa agraïda. Tenim una hora i mitja per fer la migdiada i la digestió fins a Bansko, on dormirem aquesta nit i la següent. Aquest serà el millor allotjament de tot el viatge: un hotelet per nosaltres sols, regentat per una parella molt amable. I les habitacions immillorables. Dutxa i passejada pel poble abans de sopar. És un poble clarament turístic, es nota l'ambient de vacances estivals, amb el carrer principal de vianants ple de paradetes de records, gelateries, bijuteria... però és un nucli bàsicament hivernal, preparat per a l'estació d'esquí, on els remuntadors surten del mateix poble.

Sopem a les vuit o'clock: crema de verdures i estofat de porc. Barretes tipus turc, molt dolces, de postres. Però avui serem dos més a sopar! Per fi sortirem de dubtes i coneixerem la parella de la Denitza, en Nicolas, i la filla d'aquest, Sasha, que ens acompanyaran els dos pròxims dies. El Nicolas molt agradable, i la filla, amb la timidesa de l'adolescència. Vegetariana i contrària a viatjar en avió, cosa que ha portat el seu pare a fer un viatge de tres dies en cotxe per arribar fins aquí des de París. Tots estem d'acord en donar l'aprovació a la parella (això no els ho hem dit a ells, clar, de moment).

Però encara no s'ha acabat el dia! Aprofitem que avui estem descansats per anar-nos-en de festa: ens espera el festival de jazz, amb Rosalia de Souza, en un gran escenari que tenen muntat a la plaça del poble. Potser perquè ens han vist cara de bones persones, o perquè érem els únics estrangers, el cas és que ens deixen entrar a la zona VIP i podem seure prop de l'escenari. Mentre esperem que comenci l'actuació una gran pantalla ens bombardeja amb publicitat dels hotels de la zona. Ja sabem qui patrocina el festival. Al cap d'una estona d'haver començat l'actuació de Rosalia anem desertant a poc a poc. Alguns a les deu ja pesen figues, altres a quarts d'onze, les onze, i fins al bis els més marxosos (qui deuen ser?). Apa, a descansar, que s'ha acabat el dia de relaxament i demà ens hi tornem a posar de valent.

Les muntanyes de Pirin

La serralada de Pirin (Пирин) s'estén 80 km des del nord-oest al sud-est i té uns 40 km d'amplada. El mont Vihren (2914 m) n'és el pic més alt. Aquestes muntanyes reben el nom per Perun, el déu principal del panteó eslau. En l'Antiguitat clàssica la serralada es deia Perinthos, de l'idioma traci, que significa "Muntanya Rocosa".

Pirin té més d'un centenar de llacs glacials i algunes de les glaceres més al sud d'Europa. La part nord de la serralada, que també és la més alta, està protegida pel Parc Nacional de Pirin, declarada per la UNESCO Patrimoni de la Humanitat l'any 1983. Pirin és coneguda per la seva rica flora i fauna, així com per la presència d'una sèrie d'espècies relictos. Gran part de la zona és bosc, amb algunes de les coníferes més ben conservades a Bulgària, que ocupen poblacions importants de les espècies endèmiques dels Balcans: Pi de Macedònia, Pi de Bòsnia i avet de Bulgària. Els animals inclouen moltes espècies d'alt valor de conservació.

Amb el nostre grup hem fet una preciosa travessa pel parc, que ens va permetre observar la bellesa dels seus llacs i paisatges, i l'ascensió al Vihren que va posar el punt final a l'excursió. Ens ho expliquen els nostres cronistes:

Setè dia, dimarts 9 d'agost

Travessa pel parc de Pirin

17 km. Desnivell: +622 m/ -1150

Aquest matí toca llevar-se d'hora. L'accés amb vehicle al punt de sortida del nostre tresc del dia, el refugi de Vihren, es tanca a les 8 i cal arribar-hi a temps.

A 2/4 de 7 del mati, ben puntuals, ja estàvem tots al menjador soterrani de la casa d'hostes que ens acolliria durant la nostra estança a Bansko.

Ni l'avançament de l'hora, ni la vespertina assistència al concert de jazz de la nit anterior van restar un gram a l'expectació que provocava una nova jornada amb els dos nous companys arribats ahir: el company de la Denitza i la seva filla Sasha.

Amb els cabells humits de la dutxa recent i amb un molt ben dissimulat posat de naturalitat envers la nova situació, ens disposàvem a degustar, per fi, les populars banitza de formatge. Un tradicional pastisset farcit habitualment de formatge, omnipresent a totes les pastisseries del país. Amb això i una nova ració de la mel del Victor, que des del Musalà acompanyava tots els nostres esmorzars, estàvem apunt per la nostra nova ruta.

Llac Okoto (L'ull). Foto: Marta Gabàs

Avui el tresc faria un interessant recorregut pels circs glacials de la serralada del Pirin, travessant llacs d'aigües transparents i colls mitològics.

Després d'un curt trajecte en furgoneta entre boscos d'esplèndides coníferes vam arribar al refugi de Vihren (1.979 m).

Descarregades les motxilles i amb les botes ben lligades amb l'infal·lible " nus de la monja", la Sasha va notar, de sobte, que la cremallera de la seva motxilla no tancava. La motxilla arrossegava molta història i no semblava que els esforços del seu pare per a reparar-la poguessin arribar a bon fi.

L'incident, que estava amenaçant el plàcid inici de ruta que la nova composició del grup mereixia, va ser resolt amb una eficàcia inesperada gràcies al bon fer, també en aquest negociat, del Niki, el nostre xofer.

Sense immutar-se, va anar tranquil·lament a la caixa d'eines de la seva furgoneta i en va extreure unes espenalles de punta plana que semblaven fetes exclusivament per aquest propòsit. En un tres i no res, sota la mirada incrèdula de tots nosaltres, va arreglar la cremallera d'aquesta motxilla i no sé ben bé, ara no ho recordo, si també la del seu pare. Prodigios, es miri per on es miri!

Enfilant l'estret camí que sortia pel costat sud del refugi vam arribar amb bon humor al primer llac, el llac Okoto ("l'ull") ja superats els 2.000 m d'alçada. Allà, potser imbuït per l'atmosfera i el magnetisme d'aquest racons, el Manu va reptar el grup a fer la fotografia "màgica" de la sortida.

Col·locats inicialment en un costat del llac, tots i cadascun de nosaltres ens vam anar desplaçant per darrere del fotògraf, juntets, agrupats com un ramat de xais guiats per un eficient gos d'atura, fins a la nova posició on ell acabaria el recorregut de la seva presa panoràmica.

No he vist encara el resultat de l'ocurrència, però reconec que la imatge de la bandada de "trescaires" desbocats a la recerca de la nova ubicació al crit de "som-hi, som-hi", m'ha donat més d'una nit.

Superada l'experiència gràfica, vam seguir la nostra ruta fins arribar al següent llac, el Frog Lake (llac de la granota), punt de partida del sender en ziga-zaga que ens hauria de portar, no sense sorpreses, al coll de Malka Todorina.

Ganyips i aigua en aquest punt, on la nostra guia va dispensar a l'Anna una reconfortant sessió de massatges cervicals. Atenent la cara de complaença que feia l'Anna, no cal dir que la Denitza tenia també molt per la mà aquesta activitat

La pujada al coll era molt drete i la senda s'anava retorçant per fer més planer l'esforç. A mig camí de l'itinerari de pujada, en una pausa per agafar aire, es va produir un moment que, aquest cop, si que passaria a ser realment màgic.

Tots havíem pogut notar al llarg del nostre viatge que la nostra guia tenia una veu molt bonica i que cantava molt bé. Tímids i esporàdics cantussols, però que ja donaven garantia d'una tècnica gens mediocre. Sota la perseverant insistència, doncs, del seu estimat Nicolas, la Denitza va accedir a cantar una rondalla tradicional d'aquelles contrades.

A cappella, sense cap altre instrument que la seva veu i envoltada del mateix paradís terrenal als peus del Todorka, la Denitza va anar entonant una antiga melodia que va segrestar, per un deliciós moment, tots els nostres sentits.

La història que relatava era més aviat prosaica, al voltant, crec, dels molts regals que reben les noies per casar i dels ja més escassos que reben les que estan aparellades.

Que la història no t'espatlli la cançó, sobretot si no entens el búlgar!

Arribats al coll, les fantàstiques vistes ens van tornar a regalar un espectacle inigualable. Al peu de la collada, a l'altra vessant, l'esplèndid llac gran del Todorka, "l'ull gran" del Todorka fitava l'itinerari de tornada. El petit estava darrere i només es podia veure ascendint al cim del Todorka des de la collada, tal com va fer una escissió del grup mentre la resta esperava a la riba del nou llac tot reposant forces.

Diu una llegenda antiga que una bella princesa búlgara va trescar per la falda d'aquesta collada tot fugint de les ordes otomanes. I que va preferir estimbar-se per l'altra vessant a ser capturada pels seus perseguidors. Els dos ulls del Todorka van aparèixer llavors com a testimoni del sacrifici heroic d'aquesta noia.

Tocava enfilat la llarga baixada de retorn amb parada per dinar al refugi de Demianitza des d'on seguiríem el curs del riu del mateix nom fins al punt de trobada amb la nostra furgoneta.

*Els isards ens acompanyaren bona part del dia.
Foto: Xavier Bardají.*

Pel camí vam tenir la companyia d'una bona colla d'isards. Els tornàrem a trobar en les properes etapes i amb més abundància potser.

La seva presència i relativa proximitat, en molts casos, s'afegia com un altre incentiu a l'entorn florit i generós que ens anàvem trobant de tornada a destí.

Dinar complet al refugi de Demianitza amb el menú habitual. A cobert, amb taules i bancs i accés a cervesa fresca i té calent per a qui en tingués ànsia. En un altre detall de bona companyonia i d'arrelament al territori que l'acollia, en Nicolas va treure una ampolleta d'original rakia búlgar per a compartir. No cal dir que l'ampolla va fer el camí de tornada completament buida.

De tornada a la nostra residència de Bansko va tornar-se a fer evident un nou cisma.

Els militants del loga van organitzar una sessió concentrada al jardí de l'Hostal per a posar el cos i l'ànima de nou en solfa després de l'esforç del dia. Mentrestant, un altre grupet més materialista intentava arreglar el món a l'ombra de la tàpia d'accés a l'Hostal a glops de cervesa del país.

El sopar, com de costum a Bansko, ben d'hora per a poder anar al concert de jazz de l'esplèndid festival que organitzava la vila. Aquest cop, jazz israelià.

De nou, una bonica manera d'acabar una altra jornada per al record.

Vuitè dia, dimecres 10 d'agost Ascensió al Vihren (2.914 m) 7 km, Desnivell +/- 1000 m

Avui es l'últim dia de Tresc i, com era d'esperar, el comiat de les muntanyes de Bulgària havia de ser dels que recordes molt de temps. Ahir sopant la Denitza ens va donar una petita alegria, podrem dormir una hora més. La propietària de l'hotelet on estem instal·lats resulta que també treballa a l'ajuntament i ha aconseguit un passi especial per creuar el control d'accés al parc natural després de les 8:00. Finalment esmorzem, sucs, torrades, pernil dolç, formatge, cafè, té i uns pastissos típics, cosa lleugera.

Agafem el bus, en Niki ens puja fins al Refugi de Vihren. Carreguem aigua a la font del refugi que gairebé no raja, molta paciència. Nosaltres farem l'ascensió per la Ruta Normal. Comencem el camí costerut en direcció al Coll de Hvoinati, guanyarem una mica més de 1000 metres en 3 kilòmetres si fa o no fa.

Podem dividir la pujada en tres trams. Primer caminarem dins del bosc, un camí ple de blocs de volum mitjà, cobert per vegetació que ens manté a l'ombra fent més agradable la feixuga pujada. 300 metres aproximadament. Just aquí la Roser i en Salva decideixen que ells aniran fent i si no fan cim no passa res. Repartim els queviures que portem per dinar i seguim. El següent tram, encara que de caminar més còmode, no deixa descans i encara puja de valent.

Aproximació al Vihren, al fons. Foto: Xavier Bardají.

La meteorologia es posa de part nostra i ens regala uns nuvolets d'ombra carinyosa que ens regalen una mica de fresqueta fent més agradable l'esforç. Així guanyarem el replà on després de baixada farem el dinar. De sobte ens adonem que a més d'uns quants caminadors locals tindrem uns nous companys de camí. Primer és un, després dos, després quatre, després 25, perdem el compte de cabirols que pasturen tranquil·lament a pocs metres de nosaltres.

Ben distrets amb l'espectacle arribem al Coll de Hvojnati, 300 metres més, només queden 400 metres aproximadament, però quins 400 metres. Una pala final que no deixa respirar des del coll fins a cim. Finalment hi arribem; l'Anna no es creia que arribaria i com una campiona, també ho ha fet.

Fem cim, l'Anna, en Xavi B, la Marta, l'Elisenda, la Mirreia, en Manu, en Joan Anton, la Denitza, en Nicolas (company de la Denitza), la Teresa i en Xavi A. El paisatge és impressionant, visió 360 graus i Bansko als nostres peus. Fem una mica l'animal, saltant, ens fem fotos enfilats a la petita estació meteorològica i com no la foto amb l'estelada i *La Vall de Verç*.

Comencem el descens, la baixada és agraïda, un airet fresquet ens acompanya fins al coll. De sobte veiem

dues cares conegudes, en Salva i la Roser. Han anat fent i han arribat fins aquí xino xanou. Com nosaltres han tingut la companyia dels cabirols. Junts seguim el descens fins al pla on fem un bon àpat, formatges, fuet búlgar, llonganissa catalana i una samfaina picant búlgara molt bona.

Acabat l'àpat seguim la baixada, alguns més ràpids que d'altres, la cerveseta fresca crida. Al refugi de Vihren ens espera en Niqui amb el bus a punt per tornar cap a Sofia, però primer hem de fer una aturada a Bansko per deixar en Nicolas, ell i la Sasha que avui no ha vingut amb nosaltres van a Sofia amb el seu cotxe. Arribem a Sofia a l'hotel Budapest, (sempre queda bé dir el nom quan vas a un hotel pijo), dutxa i sortim a sopar a un restaurant típic. Àpat d'aquells que no t'acabes. Cansats i tips anem a dormir, demà ens espera acabar de descobrir aquesta mítica ciutat i agafa el vol de tornada.

El tram rocós que ens duria el cim va ser dur. Foto: Manu Llabrés.

TERCERA PART LA TORNADA

Novè dia, dijous 11 d'agost Sofia i tornada a casa

Sofia. El dia comença amb l'esmorzar a l'hotel Budapest... a les 9! Tot un luxe per la majoria, però no pel Joan Anton i l'Elisenda, que a aquella hora ja han passejat per mig Sofia perquè no hi ha res que els convenci a dormir una mica més... de fet, em sembla que havien de posar els carrers.

A l'esmorzar comencem amb mala relació amb el cambrer. La taula de 6 no està llesta i al cambrer no li agrada que l'arreglem, ens diu que té molta feina. De fet, no dona l'abast: la màquina de cafè s'espatlla, s'acaba la fruita, falta llet... Finalment sembla que fem les paus i ens acomiadem.

Deixem les maletes a l'hotel fins a l'hora d'anar a l'aeroport. Amb les recomanacions de la Denitza fem un itinerari de compres molt encertat. La Teresa ha posat el destí al seu mòbil i ens guia durant mitja hora fins al primer objectiu: la botiga de perfums orgànics. Hi arribem poc abans de les 11 i per la nostra sorpresa la botiga està tancada. Preguntem a l'òptica veïna i ens diuen, amb poca seguretat, que obriran al cap de 10 minuts. Els passem en un parc veí amb bons arbres i ombra.

I sí, el nostre cofoi perfumista ha obert les portes i ens informa molt gentilment de tots els seus productes. Des d'esponges a sabons, olis essencials, cremes anti-edat (tot i que no ens en cal), aigua de roses.... Realment sembla tot de qualitat i sobre tot, del país. El barri és interessant, molt cool, amb botigues boniques. Ens l'ha recomanat molt bé la Denitza.

La botiga de vins és també un gran encert. Una noia molt amable, que entén bé el que volem, ens dona tot tipus d'explicacions. Els tipus de raïm més propis de Bulgària són Mavrud, Melnik i Rubin, tot i que també utilitzen altres ceps com els que coneixem.

Entre els vins finalistes, en decidim un de molt bon aspecte i molt búlgar, per als Serraima, que no han pogut venir però que hem tingut molt presents durant tot el viatge. Ens convenç que la noia ens diu que és el que ella triaria per una bona copa... Ens explica que, a més, és l'última remesa d'ampolles d'aquella anyada, la qual cosa encara li dona més valor.

Seguim el passeig per la Sofia que ara ja ens és familiar. Hem vist els barris turístics, els obrers, els hipsters... visita quasi completa. Aquí ens separem en dos grups: un va a veure el mercat d'Antiquaris i l'altre va cap al centre, on ens tornarem a reunir al cap de poca estona.

Passem pel supermercat per comprar salses i formatges, anem al Mercat de les dones, amb les seves parades de fruita tan boniques. Ens torna a envoltar una olor boníssima de fruites del bosc, préssec, nectarina i d'herbes aromàtiques com el fonoll o el julivert.

A la botiga de ceràmiques i souvenirs exercitem el regateig amb el propietari, no gaire disposat a aflijar... ens firem amb alguna ceràmica i un tallant.

Un altre súper, el BILLA, per acabar alguna compra i de cap al nostre conegut restaurant de la plaça dels lleons: el Bridge. Per nosaltres, Lion Bridge. Bon menjar i variat i lloc assegurat sota la TV: aquesta vegada amb partit de futbol.

Per sorpresa arriba la Denitza, però no és l'hora encara de trobar -nos i ella té altres coses a fer. Fa un cafè en una altra taula.

Mercat de les Dones. Foto: Teresa Reverter.

Aprofitem per escriure la postal amb el nostre agraïment a la Denitza i el Manu fa papiroflèxia amb les tovalles per fer un sobre-targeta per al Niki. Ja ho tenim tot a punt.

A l'hotel el Niki és a la porta amb la seva habitual puntualitat. Carreguem les maletes i abans de pujar a la furgoneta, fem un petit acte de comiat. Semblen contents i fins i tot una mica emocionats. Quan pugem i es tanca la porta, sona la nostra melodia "Para Elisa..." i el Niki ens la torna a posar... Fem festa grossa, clar!

A l'aeroport les abraçades són sinceres. Hem passat molt bons moments. La Denitza ens agraeix el viatge, diu que per ella han estat unes vacances més que una feina. S'ho ha passat bé i li hem posat les coses fàcils. A més, hem acollit al seu promès com un del grup i això ha estat tot un plus per ella. Els convidem a casa nostra quan vinguin a BCN .

Dins l'Aeroport ens rep una bona cua al taulell de facturació ... no val el priority pass... un senyor que ocupa el lloc de tres, amb la seva parella, ens passen desca-

radament. Els mirem desafiadament però no es deixen acovardir ... se'ns colen... desistim, tenim temps i poques ganes de discutir.

Amb tots els controls superats, anem a gastar els Leva que ens queden per les poques botigues que hi ha. L'embarcament va ràpid, ens agafa quasi de sorpresa. Entrem a l'avió (que és ucraïnès!!!!) i sentim el xiscle d'una criatura (oh, nooo! és el nostre destí...) Sort que aquesta vegada no hi ha cap senyora sospitosa de corona...

Sortim sense ensurts. No hi ha desmai... ni tornada enre...aquest any no es porta! El vol és tranquil, tenim oberts tots els passatempes: paraulògic, *wordle*, Sudoku... l'Elisenda i la Roser segueixen posant-se al dia (crec que encara necessitaran un altre viatge!).

Arribem a Barcelona. Els de Sant Just, afortunats, tenen esperant-los la Laura (filla de la Roser i el Ssalva) i l'Arnau (del Xavi i la Teresa). Els de Barcelona agafen taxi. Allà ens acomiadem. S'ha acabat el viatge que ens ha anat del tot rodó ... ara hem d'esperar fins l'any vinent. On anirem?

Església de Boyana, als afores de Sofia, al barri del mateix nom. La varem visitar el primer dia. Foto: Xavier Bardají.

ACLARIMENT:

Per tal d'entendre alguns passatges d'aquest relat, cal que el lector sàpiga que el dia 6 d'agost ens va venir al cap que potser tot allò que vivíem era un muntatge. Una mena de "Gran Hermano" o, de la nostra època, "El show de Truman" on érem ratolins tancats en un món virtual amb tot l'aspecte d'unes muntanyes magnífiques en unes terres llunyanes, situades als confins d'Europa, cap a l'oest de Bulgària. Vàrem creure veure una mà amiga que movia els fils de tot allò que teníem al nostre voltant. Pot ser que la SEAS hagi organitzat un joc d'aquesta magnitud i ens hem vist atrapat sense saber-ho?

En suport d'aquesta hipòtesi, cal dir que a un de nosaltres li va semblar veure a l'Albert col·locant uns rocs de decorat. L'Albert Cortés està movent la tramoia? Ens vàrem preguntar quan ens ho va explicar.

Per últim, cal saber també que en Xavi Mazcaray és el nom que fa servir el nostre contacte a l'agència de viatges Tuareg, corresponsable d'aquest gran engany.

1 <https://www.britannica.com/place/Bulgaria>)

2 <https://bulguides.com/es/>

3 <https://www.peakbagger.com/list.aspx?lid=337&sort=i-sol&u=m&hu=0&pt=notset&w=0>